

Édouard Levé

İntihar

Türkçesi: Orçun Türkay

Roman

Ağustos ayında bir cumartesi günü, üstünde tenis giysileri, yanında karın, evinden çıkıyorsun. Bahçenin ortasına geldiğinde, raketini evde unuttuğunu söylüyorsun ona. Almaya gidiyorsun, ama girişteki, raketini genelde koyduğun dolaba yönelmek yerine, mahzene iniyorsun. Karın bunun farkında değil, dışarıda bekliyor, hava güzel, güneşin tadını çıkarıyor. Birkaç saniye sonra, bir silah sesi duyuyor. Eve koşuyor, adını haykırıyor, mahzene giden merdivenlerin kapısının açık olduğunu görüyor, inince seni buluyor. Önceden özenle hazırladığın tüfekte başına ateş etmişsin. Masanın üstünde, sayfası açık bir çizgi roman bırakmışsın. Ne yapacağını şaşırarak karın masaya dayanıyor, kitap o bunun son mesajın olduğunu anlamadan kapanıp düşüyor.

O eve hiç gitmedim. Yine de bahçesini, giriş katını, mahzeni biliyorum. Sahneyi kafamda yüzlerce kez canlandırdım, hep aynı dekorlarla, bana intiharını anlattıklarında gözümün önüne geliverenlerle. O ev bir sokağın üstündeydi, bir çatısı vardı, bir de arka cephesi. Ama bunların hiçbiri yok. Güneşin altında, son kez çıktığın, karının seni beklediği bahçe var. Silah sesini duyunca koştuğu cephe var. Raketin, mahzen kapısıyla merdivenin bulunduğu giriş var. Son olarak da, cansız bede-

ninin yattığı mahzen var. Bedenine hiçbir şey olmamış gibi. Bana söylendiğine göre, kafatasın parçalanmamış. Bir maçtan sonra çimlerin üstüne uzanıp dinlenen genç bir tenisçiyi andırıyorsun. Yirmi beş yaşındasın. Artık ölüm üstüne benden daha çok şey biliyorsun.

Karın çığlık atıyor. Onu duyacak kimse yok senden başka. Evde yalnızsınız. Ağlayarak üstüne atlıyor, hem sevgi hem de öfkeyle göğsüne vuruyor. Sarılıp konuşuyor seninle. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak üstüne kapanıyor. Elleri mahzenin soğuk, nemli tabanında kayıyor. Parmaklarını yere sürtüyor. On beş dakika öylece kalakalıyor, bedeninin soğumaya başladığını hissediyor. Telefon sesiyle o kendinden geçmiş hali dağılıyor biraz. Kendinde yukarı çıkacak gücü buluyor. Arayan tenis oynamak için sözleştiğiniz kişi. “Alo, ne oldu? Gelmiyor musunuz?” “Öldü. Öldü” diye yanıtıyor.

Sahne burada bitiyor. Cesedini kim kaldırdı? İtfaiyeciler mi, polis mi? Bu intihar süsü verilmiş bir cinayet de olabileceğine göre, adli tabip otopsi yaptı mı? Soruşturma oldu mu? Bunun cinayet değil de intihar olduğuna kim karar verdi? Karını sorguladılar mı? Onunla nazikçe mi konuştular, yoksa o bir şüpheli gibi mi? Senin ölümüne bir de kendisinden kuşku lanılmasının acısı mı eklendi?

Karını bir daha görmedim, çok tanıyıordum zaten. Olsa olsa dört beş kez karşılaşmışımdır. Evlendiğiniz sırada, seninle görüşmez olmuştuk. Yüzü gözümün önünde. Yirmi yıldır hiç değişmedi o yüz. Kendisini en son nasıl gördüysem, kafamda hâlâ öyle. Bellek de fotoğraflar gibi donduruyor anıları.

Üç evde yaşadın. Annen sana gebeyken, ailen küçük bir dairede oturuyormuş. Baban çocuklarının küçücük bir yerde büyümesini istememiş. “Çocuklarım” diyormuş, oysa daha hiç çocuğu yokmuş. Annenle birlikte kalkıp, emekli bir Lejyon

albayının bir bölümü yıkık dökük şatosunu gezmişler; albay yerleşmeden önce yapılması gereken bir sürü işin olduğunu düşündüğünden hiç oturmamış orada. Onarım işleri, bir müteahhitlik şirketinin müdürü olan babanın gözünü korkutmamış. Annen de bahçeyi sevmiş. Nisan'da yerleşmişler şatoya. Sen Noel günü bir klinikte doğmuşsun. Bir hizmetçi şatoda üç ateşi sürekli canlı tutuyormuş: biri mutfakta, biri salonda, biri de annenle babanın ilk iki yıl seninle birlikte yattıkları odada. Erkek kardeşin doğduğunda, yapılacak işler hâlâ öylece duruyormuş. Kız kardeşinin doğumuna dek, üç yıl daha eğreti bir gösterişin içinde yaşamayı sürdürmüşsünüz. Ailenin daha rahat bir yer bakmaya karar verdiği günlerde, baban annene ondan ayrılacağını söyleyivermiş. Annen ne şato kadar büyük, ne de onun kadar güzel olan, ama daha sevimli, daha sıcak bir ev bulmuş. Orada ikinci bir odan olmuş, yirmi bir yaşında, karınla birlikte yaşamak üzere evden ayrılana dek orada kaldın. O küçük evdekiyse üçüncü odandı. Son odan.

Seni ilk gördüğümde, odandaydın. On yedi yaşındaydın. Annenin evinde, birinci katta, erkek kardeşinle kız kardeşinin odalarının arasındaki odada kalıyordun. Sen içeride olduğunda bile kapın kilitli olurdu. Ne erkek kardeşin ne kız kardeşin anımsıyor içeri girdiklerini. Sana söyleyecekleri bir şey olduğunda, kapının arkasından konuşurlardı. Temizlik yapmak için de içeri kimse girmezdi, o işi sen üstlenmiştin. Ben kapıyı çaldığımda neden açtın bilmiyorum. Kim o diye sormadın. Nereden bildin ben olduğumu? Yaklaşışından mı, döşemeyi çatırdatışından mı? Panjurların kapalıydı. Kırmızı bir ışık aydınlatıyordu odayı tatlı tatlı. King Crimson'ın *I Talk to the Wind*'ini dinleyip sigara içiyordun. Odan gece kulüplerini getirmişti aklıma. Oysa öğleydi.